"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେମାନେ ହେଲ ଚୈତନ୍ୟ ଲାଇଟ୍ ହାଉସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ବତୀଘର, ତୁମକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଘରର ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଭବିଷ୍ୟତରେ କେଉଁ ବିଧିରେ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନେକ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ମିଳିଯିବ ?

ଉତ୍ତର:- ଭବିଷ୍ୟତରେ ଅନେକଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମିଳିବ ଯେ ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଅ, ସେମାନେ ତୁମକୁ ବୈକୁଣ୍ଠର ରାଜକୁମାର ହେବାର ଜ୍ଞାନ ଦେବେ । ଏହିଭଳି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସେମାନଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଦ୍ୱାରା ମିଳିବ । ପ୍ରାୟତଃ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ହିଁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ଯେପରି ଆଦି ସମୟରେ ସାକ୍ଷାତ୍କାରର ପାର୍ଟ ଚାଲୁଥିଲା ସେହିଭଳି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଚାଲିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ରୁହାନୀ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତ' ପଚାରିପାରିବେ ନାହିଁ । ନଳିନୀ ବଚ୍ଚିଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି — ତୁମେ ଏଠାରେ କ'ଣ କରୁଛ ? କାହାର ସ୍ମୃତିରେ ବସିଛ ? ବାବାଙ୍କର । କେବଳ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ବସିଛ ନା ଆଉ କିଛି ସ୍ମୃତି ଆସୁଛି ? ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ, ତୁମେ ଆଉ କିଛି ମନେପକାଉଛ କି ? ଏହା ବୁଦ୍ଧିର କାମ ନା । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଘରକୁ ଯିବାର ଅଛି ତେଣୁ ଘରକୁ ମଧ୍ୟ ମନେପକାଇବାର ଅଛି । ଆଚ୍ଛା, ଆଉ କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ ? କ'ଣ ଘରକୁ ଯାଇ ବସିଯିବ! ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ହାତରେ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ନା । ତା'ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବାବା ଏବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସ୍ୱ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାକୁ ୮୪ ଜନ୍ମ ଚକ୍ରର ଦର୍ଶନ ହେଲା । ତେଣୁ ସେହି ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଘୂରାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ପୂରା କରି ଘରକୁ ଫେରିବା । ପୁଣି ସେଠାରୁ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ପାର୍ଟ ବଜାଇବା ପାଇଁ ଆସିବା । ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଇବା । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ହାତରେ କୌଣସି ଚକ୍ର ନଥାଏ । ସିଏ ତ' ସତ୍ୟଯୁଗର ଦେବତା ଅଟନ୍ତି । ତାକୁ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ କୁହ ବା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ପୁରୀ କୁହ କିମ୍ବା ସ୍ୱର୍ଗ କୁହ । ସ୍ୱର୍ଗରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଯଦି ତାକୁ ରାଧାକୃଷ୍ଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ କହୁଛ ତେବେ ଏହା ଭୁଲ୍ କରୁଛ । ରାଧାକୃଷ୍ଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ନଥାଏ କାହିଁକି ନା ଉଭୟ ଅଲଗା ଅଲଗା ରାଜଧାନୀର ରାଜକୁମାର-ରାଜକୁମାରୀ ଥିଲେ, ପୁଣି ସ୍ୱୟଂମ୍ବର ପରେ ରାଜଧାନୀର ମାଲିକ ହୁଅନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଚକ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି, ସେହି ଚକ୍ର ତୁମର ଅଟେ । ତେଣୁ ଏଠାରେ ଯେତେବେଳେ ବସୁଛ କେବଳ ଶାନ୍ତିରେ ଅର୍ଥାତ୍ ନିରିସଂକଳ୍ପ ହୋଇ ବସିଯାଅ ନାହିଁ । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ମଧ୍ୟ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଚକ୍ର ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ହେଉଛ ଚୈତନ୍ୟ ଲାଇଟ୍ ହାଉସ୍ (ବତୀଘର) । ତୁମର ଗୋଟିଏ ଆଖିରେ ରହିଛି ଶାନ୍ତିଧାମ, ଆଉ ଗୋଟିଏ ଆଖିରେ ରହିଛି ସୁଖଧାମ । ଉଭୟକୁ ମନେପକାଇବାକୁ ପଡିବ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ପାପନାଶ କରିବାକୁ ହେବ । ଘରକୁ ମନେପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ଘରକୁ ଚାଲିଯିବ ପୁଣି ତା' ସହିତ ଚକ୍ରକୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏହି ସାରା ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ତୁମ ପାଖରେ ହିଁ ଅଛି । ତୁମେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଇଛ । ମୃତ୍ୟୁଲୋକରେ ତୁମର ଏହା ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଅମରଲୋକ କୁହାଯାଏ । ଅମର ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମେ ସର୍ବଦା ଜୀବିତ ରହୁଛ । ତୁମେ କେବେ ମରୁ ନାହଁ । ଏଠାରେ ତ' ବସି ବସି ଅଚାନକ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯାଉଛି । ଏଠାରେ କେତେ ବେମାରୀ ହେଉଛି, ସେଠାରେ କିନ୍ତୁ ମରିବାର ଡର ନଥାଏ କାରଣ ତାହା ଅମରଲୋକ ଅଟେ । ତୁମେ ବୃଦ୍ଧ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଥିବ ଯେ ମୁଁ ଯାଇ ଗର୍ଭ ମହଲରେ ପ୍ରବେଶ କରିବି । ଏବେ ତ' ଗର୍ଭଜେଲକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ' ଗର୍ଭମହଲ ହୁଏ । କାରଣ ସେଠାରେ କୌଣସି ପାପକର୍ମ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିବ । ଏଠାରେ ତ' ପାପକର୍ମ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରି ଗର୍ଭଜେଲରୁ ବାହାରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ପାପ କର୍ମ କରିବାରେ ଲାଗିପଡୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ଏଠାରେ ତ' ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ମିଳିଥାଏ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର ନାମ ହିଁ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଗୋଟିଏ ଆଖିରେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଆଖିରେ ସୁଖଧାମକୁ ରଖ । ଯଦିଓ ତୁମେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର ଜପ ତପ ଆଦି କରି ଆସିଛ କିନ୍ତୁ ତାହା ତ' ଜ୍ଞାନ ନୁହେଁ ନା । ତାହା ଭକ୍ତି ଅଟେ । ସେଥିରେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାର କୌଣସି ଉପାୟ ମିଳିନଥାଏ । କାରଣ କେହି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାସ୍ ଖାଲି ଶୁଣିଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ, ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମକୁ ତ୍ୟାଗ କର... ଏହି ଗୀତାର ଅକ୍ଷରକୁ ନିଜେ ପଢ଼ି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏମିତି କହି ନ ଥା'ନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ନିଜେ ଏହିପରି ହୁଅ । କେବଳ ପଢୁଛନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବାପାଇଁ ଆସିଥିବା ସମୟରେ ଏହି କଥା କହିଥିଲେ । ଗୀତାରେ କେବଳ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବଦଳରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନାମ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ତେବେ କୃଷ୍ଣ ତ' ରଥୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ତାଙ୍କୁ କ'ଣ ରଥର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି କି ? ସିଏ ତ' ନିଜେ ଦେହଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନାମ କିଏ ରଖିଛନ୍ତି ? ଯେପରି ଷଷ୍ଠୀ (ଜନ୍ମର ଷଷ୍ଠ ଦିନ)ରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ନାମକରଣ କରାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ ତ' କେବଳ ଶିବ ହିଁ କୁହାଯାଏ । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ରରେ ଆସୁଛ ତେଣୁ ତୁମ ଶରୀରର ନାମ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଛି । ଶିବବାବା ତ' କେବେ ଜନ୍ମ ମରଣରେ ଆସୁନାହାନ୍ତି । ସିଏ ସର୍ବଦା ଶିବ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ବିନ୍ଦୁ ଲେଖନ୍ତି, ତାକୁ ଶିବ ବୋଲି କୁହନ୍ତି । ଆତ୍ମା ବିନ୍ଦୁ ତ' ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଟେ । ଯଦି ଆତ୍ମାର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୁଏ ତେବେ ମଧ୍ୟ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଦେବୀଙ୍କର ଯଦି ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରନ୍ତି ତେବେ ଖୁସି

ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା ତା'ପରେ ପୁଣି କ'ଣ ହୁଏ, ପ୍ରାପ୍ତି ତ' କିଛି ହୁଏ ନାହିଁ କାରଣ ଅର୍ଥ ହିଁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । କେବଳ ନବଧାଭକ୍ତି କଲେ, ଦର୍ଶନ ମିଳେ, ସେଥିରେ ହିଁ ସେମାନେ ଖୁସି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାକି ଏହା ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିର କଥା ତ' କିଛି ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ଏଠାରେ ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ । ଏଠାରେ ସାଧାରଣତଃ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କିମ୍ବା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି । କହିବେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଅ ତେବେ ତୁମେ କୃଷ୍ଣପୁରୀ ବା ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଯିବ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇପାରିବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବାର ଅର୍ଥ ହିଁ ସତଗତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା । ଏହା ତ' କେବଳ ଏଠାକୁ ଯିବାର ଇଶାରା ମିଳିଥାଏ । ଆଗକୁ ଗଲେ ଅନେକଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମିଳିବ । ତୁମର ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତିର ଚିତ୍ର ଖବରକାଗଜରେ ଛପାଯାଉଛି, ବ୍ରହ୍ମାକୁମାରୀମାନଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟ ଛପାଯାଉଛି । ତେବେ ଅନେକଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ହିଁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ ଯେ ଯାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ବୈକୁଣ୍ଠର ରାଜକୁମାର ହେବାର ଜ୍ଞାନ ମିଳିବ । ଯେପରି ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଏବଂ ବିନାଶର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥିଲା ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ତୁମକୁ କମଳପୁଷ୍ପ ଭଳି ହେବାର ଅଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କର ସ୍ଥିତି ସ୍ଥାୟୀ ରହୁନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଅଳଙ୍କାର ଦେଇଦେଇଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଶଙ୍ଖ ଆଦିର କ'ଣ ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି । ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣାଇବାକୁ ହିଁ ଶଙ୍ଖ ଧ୍ୱନୀ କୁହାଯାଏ । କମଳ ପୁଷ୍ପର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ କମଳ ପୁଷ୍ପ ସମାନ ହେବାର ଅଛି । ଗଦା ହେଉଛି ୫ ବିକାର ରୂପୀ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ । ବାବା ସେଥିପାଇଁ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି - କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଶ୍ରୀମତକୁ ପାଳନ କରି ପତିତ ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ବି ପତିତପାବନ ନୁହଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ଶରୀରରୁ ମୁକ୍ତ କରାଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ମୋତେ ତୁମେମାନେ ଡାକୁଛ । ତେଣୁ ବାବା ହିଁ ଆସି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି କାହିଁକିନା ଅପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତିଧାମ ଘରକୁ କିମ୍ବା ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ପବିତ୍ର ହେବାର ଅଛି ତେବେ ମୋତେ ମନେପକାଅ । ମୋର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମର ପାପ ନାଶ ହେବ । ଏହା ମୁଁ ତୁମକୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଉଛି । ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି ନା - ହେ ପତିତ ପାବନ ଆସ । ଆମକୁ ପାବନ କରି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯାଅ । ତେବେ ସମସ୍ତେ କିପରି ଯିବେ ? ବାବା ଏଥିପାଇଁ କେତେ ସହଜ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ସହଜ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ସହଜ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି - କର୍ମଧନ୍ଦା କରୁଥିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ମନେପକାଅ । ଯଦିଓ ଚାକିରୀ କରୁଛ, ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛ ତେବେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି କର, ତେବେ ଭୋଜନ ମଧ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯିବ, ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ କରାଯାଉଛି ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଭୋଜନ ପ୍ରତି ଦେବତାମାନଙ୍କର ଶ୍ରଦ୍ଧା ଥାଏ । ଏହି କନ୍ୟାମାନେ ମଧ୍ୟ ସୂକ୍ଷ୍ମବତନକୁ ଭୋଗ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ସଭା ବସିଥାଏ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଏବଂ ଦେବତାମାନଙ୍କର ମେଳା ଲାଗିଥାଏ । ସେଠାକୁ ସେମାନେ ଭୋଜନ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ଆସନ୍ତି । ଦୁନିଆର ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେତେବେଳେ ଭୋଜନ ଖାଇବା ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି ପ୍ରଥମେ ମନ୍ତ୍ର ଜପିଥା'ନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଭୋଜନର ବହୁତ ମହିମା ଅଛି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ' ବ୍ରହ୍ମକୁ ମନେପକାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଧର୍ମ ହିଁ ଅଲଗା ଅଟେ । ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସୀ । ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଘର ଦ୍ୱାର, ସମ୍ପତ୍ତି ସବୁକିଛି ଛାଡିଦେଇଛୁ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ସହରରେ ରହୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମର ହେଉଛି ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ । ତୁମେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ହିଁ ଭୁଲିଯାଉଛ । ତୁମକୁ ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ବିଚାର ଆସୁଛି ଯେ ଏବେ ଆମକୁ ଶାନ୍ତିଧାମ ଦେଇ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବାର ଅଛି । ତେଣୁ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ମଧ୍ୟ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ, ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ମନେପକାଉଛ ନା । ଏହା ଆମର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଶେଷ ଜନ୍ମ । ଆମର ୮୪ ଜନ୍ମ ପୂରଣ ହେଲା । ଆମେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀରୁ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ପୁଣି ବୈଶ୍ୟବଂଶୀ, ଶୁଦ୍ରବଂଶୀ ହେଲୁ... । ପୁଣି ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମାରେ କୌଣସି ଦାଗ ଲାଗେ ନାହିଁ କାରଣ ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ଏହା ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ଓଲଟା ଅର୍ଥ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା 'ହମ୍ ସୋର' ଅର୍ଥ ବୁଝାଇଛନ୍ତି ମୁଁ ଆତ୍ମା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ପ୍ରଥମେ ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ଦେବତା ଥିଲେ ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ କ୍ଷତ୍ରିୟ ହେଲେ, ୨୫୦୦ ବର୍ଷ ଅତିକ୍ରମ ପରେ ବୈଶ୍ୟ ଶୁଦ୍ରବଂଶୀ ବିକାରୀ ହେଲେ । ଏବେ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସ୍ଥାନର (ଚୁଟି) ଆସୀନ ହେଉଛୁ । ଏଠାରେ ବସି ଖାଇ ମଧ୍ୟ ଯେପରିକି ୮୪ ଜନ୍ମର ବାଜୋଲି ଖେଳୁଛନ୍ତି । ଏହା ବାଜୋଲିର ଜ୍ଞାନ । ପୂର୍ବରୁ ଯେତେବେଳେ ତୀର୍ଥସ୍ଥାନକୁ ଯାଉଥିଲେ ତେବେ ବାଜୋଲି ଖେଳ କରି କରି ଚିହ୍ନ ଦେଇ ଦେଇ ଯାଉଥିଲେ । ଏବେ ତୁମେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ସତ୍ୟଯାତ୍ରା କରୁଛ । ତୁମେ ହେଉଛ ରୁହାନୀ ପଣ୍ଡା । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମତ ଦେଉଛ — ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ ତେବେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବ । ସାଧୁ ସନ୍ଥମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବାପାଇଁ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କେହି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ହୋଇ ଘରକୁ ଯିବ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହୁତ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ରୁହନ୍ତି ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲନ୍ତି । ତୁମେ ହେଉଛ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ । ଦେବତାମାନେ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ନୁହଁନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତୁମର ମାୟା ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲୁଛି । ଦୁନିଆର ଲଢ଼େଇରେ ମଧ୍ୟ ଯାହାକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଭାବନ୍ତି ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ ଶରଣ ନିଅନ୍ତି । ତେବେ ତୁମେ ଏବେ କାହାର ଶରଣ ନେଉଛ ? ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷ ଉଭୟ କହୁଛନ୍ତି ନା - ଆମେ ତୁମର ଶରଣରେ ଆସିଛୁ । ମୋର ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା, ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହଁନ୍ତି, ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପିତା ତ' ଜଣେ ଅଟନ୍ତି ନା । ସେହି ଜଣଙ୍କର ତୁମେ ସମସ୍ତେ ସନ୍ତାନ ଅଟ । ସବୁ ସାଧୁସନ୍ଥ ତ'

ଜଣେ ନୁହଁନ୍ତି । ତେବେ ଅନେକ ଭଗବାନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ତ ଯିଏ ଘର ଦ୍ୱାର ଛାଡି ଚାଲିଆସିଲେ ସିଏ ଭଗବାନ ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ବଡ ବଡ ସାହୁକାର, କୋଟିପତି ଯାଇ ସେମାନଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଆମିଷ ଖାଦ୍ୟ ପେୟ ଖାଇ ମନୋରଞ୍ଜନ କରନ୍ତି । ସେମାନେ ତମୋପ୍ରଧାନ ମନୁଷ୍ୟ ହେଲେ ନା । ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଧର୍ମ ବିଷୟରେ ଜଣା ହିଁ ନାହିଁ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ବାସ୍ତବରେ ତୁମେମାନେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ଅଟ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ଦେବତା କହିପାରୁନାହିଁ । ସେହି ଧର୍ମ ହିଁ ପ୍ରାୟତଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । ମନୁଷ୍ୟର ଦୃଷ୍ଟି କେତେ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ଜଣେ ମନ୍ତ୍ରୀ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଥିଲେ କହିଲେ ମୋର ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ଆସିଯାଉଛି । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ଦୃଷ୍ଟିକୁ ପବିତ୍ର କର । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମର ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ଆସୁଛି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ପତିତ ଅଟ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ଭାଇ ଭାଇ ଭାବ ତେବେ ତୁମର ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯିବ । ଆମେ ଆତ୍ମା ଭାଇ ଭାଇ ଅଟୁ । ଏକ ପିତାଙ୍କ ନିକଟରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ । ଆତ୍ମାର ସିଂହାସନ ଏହି ଭ୍ରୁକୁଟୀ ଅଟେ । ଏହାକୁ ହିଁ ଅକାଳ ତଖତ କୁହାଯାଏ । ଅକାଳ ଆତ୍ମା ଏହି ତଖତ (ସିଂହାସନ)ରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଛି । ଏହି ଶରୀର ତ' ମାଟିର କଣ୍ଢେଇ । ସାରା ପାର୍ଟ ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ୫ ହଜାର ବର୍ଷରେ ଥରେ ଆସୁଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଏଠାକୁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ସମ୍ପଦ ଏବଂ ଖୁସିର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାପାଇଁ ଆସିଛୁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ' ଅସରନ୍ତି ଧନ ମିଳୁଛି । ତୁମେ ୨୧ ପିଢ଼ି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେବତା ହେଉଛ । ସେଠାରେ ବୁଢ଼ା ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାହାର ମୃତ୍ୟୁ ହେବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ' ବସି ବସି ଅଚାନକ ମରିଯାଉଛନ୍ତି । ଗର୍ଭରେ ମଧ୍ୟ ମରିଯାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ତ' ଦୁଃଖର ନାମ ହିଁ ନାହିଁ । ତାକୁ ସୁଖଧାମ, ରାମରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ' ରାବଣ ହିଁ ନଥାଏ ।

ତେବେ ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମ ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ହିଁ ରହିବ । ତୁମକୁ ବହୁତ ଖୁସି ଅନୁଭବ ହେଉଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ନୂଆ ବିଶ୍ୱର ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗର ମାଲିକ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନୁବାଚ ଅଛି ନା - ହେ ସନ୍ତାନମାନେ, ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ତ୍ୟାଗ କର । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ମୋତେ ମନେପକାଅ । ତୁମର ସତ୍ୟ ଖୁଦାଦୋସ୍ତ (ଭଗବାନ ସାଥୀ) ସିଏ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଆଲ୍ଲା ଅବଲଦିନର ନାଟକ, ହାତମତାଇର ଖେଳ — ଏସବୁ ଏହି ସମୟର ଅଟେ । ଜନସଂଖ୍ୟା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ପାଇଁ ଏବେ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା ଜନସଂଖ୍ୟା କେତେ କମ୍ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମାତ୍ର ୯ ଲକ୍ଷ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ । ବାକି ସେଠାରେ ଏତେ କୋଟି କୋଟି ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ମୁକ୍ତିଧାମ, ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଏହା ତ' କରାମତିର କଥା ନା । ବାବା ଏକମାତ୍ର ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ମୂଳଦୁଆ ପକାଇ ବାକି ସବୁ ବିନାଶ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର । ବାକି କୌଣସି ଚକ୍ର ଦ୍ୱାରା କାହାର ଗଳା ଆଦି କାଟିବାର ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ କିନ୍ତୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଇଁ ହିଂସାର କଥା ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । କହିଛନ୍ତି ସିଏ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଦ୍ୱାରା ମାରିଲେ । ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଗ୍ଲାନୀ ହେଲା ନା । ତାଙ୍କୁ କେତେ ହିଂସ୍ରକ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ଡବଲ୍ ଅହିଂସକ ହେଉଛ । ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବା ମଧ୍ୟ ହିଂସା ଅଟେ । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ତ' ପବିତ୍ର କୁହାଯାଏ । ଯଦି ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇପାରୁଛ ତେବେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା କାହିଁକି ସନ୍ତାନ ସୃଷ୍ଟି ନହେବ । ସେଠାରେ ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । ବାବା ତ' ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବେ ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଯିବା ପୁଣି ମୁଖରେ ସୁନା ଚାମଚ ରହିବ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବା । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ଅମରଲୋକରେ ଜନ୍ମ ନେବୁ ତେଣୁ ଆମ ମୁଖରେ ମଧ୍ୟ ସୁନା ଚାମଚ ରହିବ । ଗରିବ ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ନା । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନଥାଏ । ପ୍ରଜାଙ୍କ ପାଖରେ କ'ଣ ଏତେ ଧନ ଆଦି ରହିଥାଏ କି । କିନ୍ତୁ ହଁ, ସୁଖ ରହିବ, ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ଦୀର୍ଘ ହେବ । ସେଠାରେ ରାଜା, ରାଣୀ, ପ୍ରଜା ସମସ୍ତଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ନା । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ସହିତ ଖୁସିରେ ରହିବା ପାଇଁ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଘୁରାଇବାକୁ ହେବ । ଭଗବାନଙ୍କୁ ନିଜର ପ୍ରକୃତ ସାଥୀ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଡବଲ ଅହିଂସକ ହେବା ପାଇଁ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ପବିତ୍ର ଦୃଷ୍ଟି ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ସବୁ ଆତ୍ମା ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ, ଏହିଭଳି ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଦୁଶ୍ଚିନ୍ତାଗ୍ରସ୍ତ ଦୁଃଖୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସାହସ ପ୍ରଦାନ କରି ଆଗକୁ ବଢାଉଥିବା ମାଷ୍ଟର-ଦୟାର ସାଗର ହୁଅ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଅନେକ ଆତ୍ମା ଦୁଃଶ୍ଚିନ୍ତାରେ ପିଡିତ ହୋଇ ଦୁଃଖୀ ହେଉଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ନିକଟରେ ଆଗକୁ ବଢିବାର ସାହସ ନାହିଁ । ତେଣୁ ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ସାହସ ଦିଅ । ଯେପରି କାହାର ଗୋଡ ନଥିଲେ ତାଙ୍କୁ କାଠରେ ତିଆରି ଗୋଡ ଦେଇଥା'ନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେ ଚାଲିପାରିଥାଏ । ସେହିପରି ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ସାହସ ରୂପକ ଗୋଡ ଦିଅ, କାହିଁକି ନା ବାପଦାଦା ଅଜ୍ଞାନୀ ପିଲାମାନଙ୍କର ଆନ୍ତରିକ ଦୂରାବସ୍ଥାକୁ ଦେଖିପାରୁଛନ୍ତି, ବାହାରର ଶୋ ତ ବହୁତ ଟିପଟପ୍ ରଖିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଭିତରେ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ମାଷ୍ଟର ଦୟାର ସାଗର ହୋଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଦୟା କର ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିର୍ମାଣ ଅର୍ଥାତ୍ ନିରହଂକାରୀ ହୁଅ, କୋମଳ ନୁହେଁ କାରଣ ନିର୍ମାଣତା ହିଁ ମହାନତା ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****